

HET STRANDJUTTEN

Hugo Lambrechts-Augustijns

Het Kustreglement gaat terug tot het Wrakkenedict van 10 december 1547:

“Nopende de verdroncken goedynghen ofte die by der Zee opt Stranghe gheworpen ende aldaer ghevischt ofte ghevonden zijn, dat niemant en vermagh de selve te husene ofte daer anne handt te slane, zonder den Ontfanghere van den extraordinairen de wete te doene.”

Ook nu is strandjuttten aan de Belgische kust niet toegelaten. De vinder moet aangifte doen aan de ontvanger der domeinen, die de vondst voor één jaar bewaart in afwachting dat de rechtmatige eigenaar ervan zich komt melden. Gebeurt dit niet dan vallen de goederen toe aan de staat.

Het woord strandjuttten is bij ons vooral bekend door het feuilleton ‘*Sil, de strandjutter*’, naar het gelijknamige boek van Cor Bruijn uit 1940. De *jut*-woorden gaan waarschijnlijk terug op *Jut*, een bewoner van Jutland. Jutland is het grootste schiereiland van Denemarken en de Juttten stonden in de Lage Landen in een kwalijk daglicht (zoals bij ons een *Krowaat*). Is een *jut* een dief, dan is een *strandjut* een stranddief. Juttten kan ook een variant zijn van *jatten* of stelen. *Jatten* heeft betrekking op stelen in het algemeen, terwijl *juttten* uitsluitend gezegd wordt van stranddieverij. Het woord strandjuttten lijkt een jong woord te zijn dat niet verder teruggaat dan de 19de eeuw.

In de middeleeuwen gebruikte men in West-Vlaanderen benamingen met het bestanddeel ‘*drift*’. *Zeedrift* zijn goederen die uit de zee komen aandrijven, het is een strandvondst. Het werd reeds geattesteerd in een Hollandse oorkonde van 1258: “*nullus habebit zedricht nisi comes*”, of “*niemant en sal hebben zeedricht dan die Grave*”. Dus, niemand zal zich *zedricht* toeëigenen behalve de graaf. *Drift* komt uit de stam van het werkwoord *drijven*. Iemand die op zeedrift uit was, werd een *drifter* genoemd.

Bron: De Grote Rede, nr. 41, november 2015, p. 30, *Strandjuttten, -jutter en Vlaams strandedrifter*.